



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: I. T.
státní příslušnost Alžírsko
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců
Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupen advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2025 č. j. OAM-812/ZA-ZA11-D07-PZ2-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 17. 9. 2025 č. j. OAM-812/ZA-ZA11-D07-PZ2-2025 se **zrušuje**.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 140 Kč k rukám advokáta Mgr. Umara Switata, sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 25. 9. 2025 prostřednictvím žalovaného domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 18. 10. 2025.
2. Žalobce uvedl, že žalovaný se nedostatečně a nepřezkoumatelně zabýval aplikací zvláštních opatření, obsahově je rozhodnutí rozporné, když obsahuje údaje nesouvisící s projednávanou věcí, nerespektuje zásah do soukromého a rodinného života cizince a je nedostatečně individualizované a odůvodněné.
3. Žalovaný obsáhle rekapituloval průběh správního řízení o mezinárodní ochraně na základě žádosti žalobce a dále připomněl, že o zajištění žalobce bylo rozhodnuto poprvé již dne 24. 7. 2025 v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) zákona o azylu s dobou zajištění stanovenou do 4. 9. 2025. Žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta Krajským soudem v Ostravě. Následně bylo rozhodnuto dne 27. 8. 2025 o prodloužení zajištění do 18. 9. 2025 a následně nyní napadeným rozhodnutím. Navrhl žalobu zamítnout s ohledem na pobytovou historii žalobce a skutečnosti obsažené ve spise.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce požádal dne 21. 7. 2025 o udělení mezinárodní ochrany. Dne 24. 7. 2025 byla odeslána žádost o převzetí žalobce do Španělského království, které je v tomto konkrétním případě příslušné za podanou žádost o mezinárodní ochranu vzhledem k článku 13 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Dne 7. 8. 2025 obdržel žalovaný sdělení Španělského království o uznání příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
5. Dále v souladu s vyjádřením žalovaného soud zjistil, že poprvé bylo rozhodnuto žalovaným o zajištění žalobce již dne 24. 7. 2025 v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) zákona o azylu s dobou zajištění stanovenou do 4. 9. 2025, přičemž žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta. Následně bylo rozhodnuto dne 27. 8. 2025 o prodloužení zajištění do 18. 9. 2025 a následně nyní napadeným rozhodnutím o prodloužení zajištění do 18. 10. 2025.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
7. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu je rozhodnutí ve věci zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, podle kterého ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem

Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

8. Pro posouzení projednávané věci je třeba předně v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2015, č. j. 4 Azs 228/2014-34 považovat za stěžejní to, že rozhodnutí o zajištění, a tedy o povinnosti setrvání v zajišťovacím zařízení, je případem omezení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Je také třeba klást důraz na to, aby osoba žádající o mezinárodní ochranu byla omezována na osobní svobodě jedině na základě zákonného podkladu.
9. V případě zajištění cizince, který má být přemístěn do jiného členského státu EU, je třeba uplatnit podmínky stanovené v dublinském nařízení.
10. Podle čl. 28 odst. 1 až 3 dublinského nařízení

1. Členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení.
2. Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
3. Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

11. Z citovaných ustanovení zákona o azylu i dublinského nařízení především vyplývá, že má-li být osoba, která požádala o mezinárodní ochranu, přemístěna v souladu s dublinským nařízením do jiného členského státu EU, může být rozhodnuto o jejím zajištění, jsou-li proto splněny podmínky spočívající v existenci nebezpečí útěku této osoby.
12. Z § 46a odst. 13 zákona o azylu přitom jednoznačně vyplývá, že zajištění podle tohoto zákona musí být bez zbytečného odkladu bez rozhodnutí ukončeno zanikl-li důvod zajištění.

13. V projednávané věci je podstatné, že rozhodnutí o zajištění žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu může být vydáno pouze ve lhůtě a na dobu nejdéle šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu v souladu s čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení, neboť pouze po tuto dobu může být osoba zajištěna.
14. Ze správního spisu vyplývá, že k explicitnímu vyhovění žádosti ze strany Španělského království došlo dne 7. 8. 2025, kdy se tato informace dostala do dispozice žalovaného. Zajištění tak mohlo trvat nejpozději do **18. 9. 2025**, kdy mělo být bez dalšího ukončeno a žalobce měl být žalovaným ze zajištění propuštěn. Žalobce však propuštěn nebyl; naopak, žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím o prodloužení dalšího trvání zajištění až do 18. 10. 2025.
15. Je tedy zřejmé, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nedodržení lhůt stanovených dublinským nařízením, které je pro orgány veřejné moci přímo aplikovatelné.
16. Krajský soud ve vztahu ke zjišťování podmínek zákonnosti zajištění cizince zdůrazňuje, že v souladu se závěry rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, musí soud *při přezkumu dodržení podmínek zákonnosti zajištění státního příslušníka třetí země, které vyplývají z unijního práva, na základě skutečností obsažených ve spise, se kterými byl seznámen a jak byly doplněny a objasněny během před ním probíhajícího kontradiktorního řízení, z moci úřední uplatnit případné nesplnění podmínky zákonnosti, kterého se dotýčná osoba nedovolávala.*
17. Krajský soud proto ve věci přihlédl k nezákonnosti spočívající v neukončení zajištění žalobce, ačkoli již uplynula maximální lhůta pro jeho zajištění, ačkoli se této nezákonnosti žalobce v žalobě nedovolával.
- Závěr a náklady řízení***
18. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro neukončení zajištění žalobce, jakmile pominuly důvody zajištění. Krajský soud proto napadené rozhodnutí podle spojení s § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že již neexistuje dále řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno, nebylo možné věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení (viz také rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 419/2019-49).
19. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří náklady právního zastoupení advokátem, a to:

- odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 4 620 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby,
 - 1) příprava a převzetí věci

§ 7, § 9 odst. 5

2) podání žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.	9 240 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 450 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč

Celkem

10 140
Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 3. října 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce